

Ældste Lynn G. Robbins
De Halvfjerds' Præsidium

Hvilken vej vender du?

Når man forsøger at tilfredsstille andre på bekostning af Gud, er det at vende op og ned på det første og andet store bud.

»Hvilken vej vender du?« Præsident Boyd K. Packer overraskede mig med dette gådefulde spørgsmål, da vi rejste sammen på min allerførste opgave som nykaldet halvfjerdser. Uden en indledning som baggrund for spørgsmålet stod jeg helt målløs. »En halvfjerdser«, fortsatte han, »repræsenterer ikke folket for profeten, men profeten for folket. Glem aldrig, hvilken vej du vender!« Det var en mægtig lektie.

Når man forsøger at tilfredsstille andre på bekostning af Gud, er det at vende op og ned på det første og andet store bud (se Matt 22:37-39). Det er at glemme, hvilken vej man vender. Og alligevel har vi alle begået den fejl af frygt for mennesket. I Esajas advarer Herren os: »Frygt ikke for menneskers hån« (Es 51:7; se også 2 Ne 8:7). I Lehis drøm blev frygten fremprovokeret af *fingre, der pegede* fra den store og rummelige bygning, hvilket fik mange til at glemme, hvilken vej de vendte, og de »skammede sig og forlod træet (se 1 Ne 8:25-28).

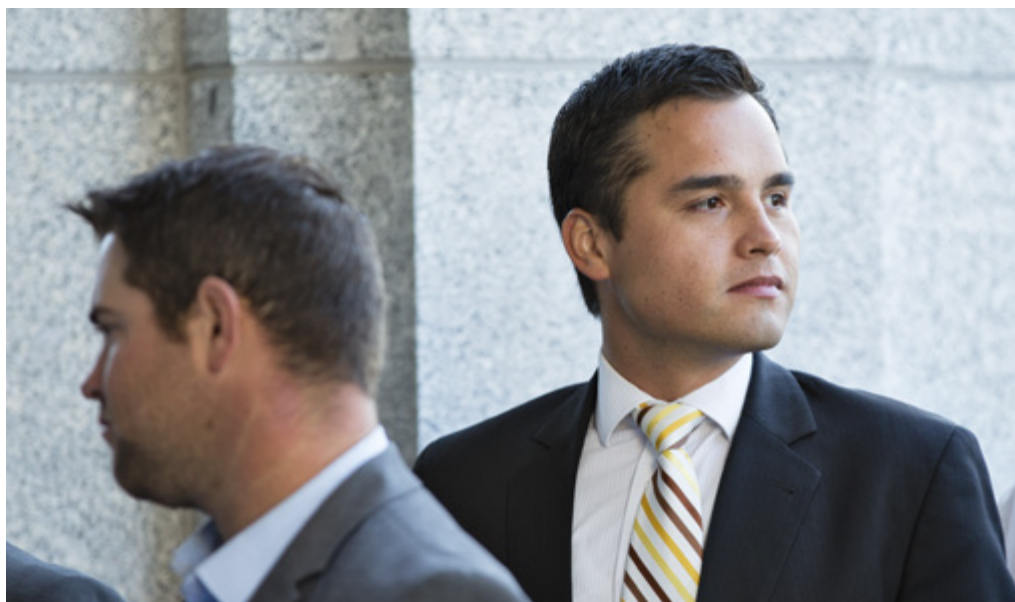
Dette gruppepres forsøger at ændre folks indstilling, hvis ikke opførsel, ved at få dem til at føle skyld ved at fornærme dem. Vi søger harmonisk sameksistens med dem, der peger fingre, men når denne frygt for mennesker får os til at acceptere

synd, bliver det en fælde eller et »net« i henhold til Ordsprogenes Bog (se Ordsp 29:25). Fælden kan på snedig vis maskeres, så den taler til vores omsorgsfulde side om at tolerere eller endda tillade noget, der er blevet fordømt af Gud. For de svage i troen kan det være en stor anstødssten. Eksempelvis tager nogle unge missionærer denne frygt for mennesker med sig i missionsmarken og undlader at rapportere en makkers åbenlyse ulydighed til deres missionspræsident, fordi de ikke ønsker at fornærme deres

vildfarne kammerat. Beslutninger, som kræver karakter, tages ved at huske den rette rækkefølge af det første og andet bud (se Matt 22:37-39). Når disse forvirrede missionærer forstår, at de er ansvarlige over for Gud og ikke deres makker, bør det give dem mod til at *vende om*.

I den unge alder af 22 glemte selv Joseph Smith, hvilken vej han vendte, da han gentagne gange bønfuldt Herren om at lade Martin Harris låne de 116 manuskriptsider. Måske ønskede Joseph at vise Martin Harris taknemlighed for dennes støtte. Vi ved, at Joseph var ekstremt opmærksom på, at andre øjenvidner stod ved hans side, når det gjaldt om at stå imod bekymrende usandheder og løgne, som blev spredt om ham.

Uanset hvad Josephs grunde var, eller hvor retfærdige de måtte være, godtog Herren dem ikke og irettesatte ham skarpt: »Hvor ofte har du ikke overtrådt ... og ladet dig overtale af mennesker. For se, du burde ikke have *frygtet* mennesker mere end Gud« (L&P 3:6-7; fremhævelse tilføjet). Denne bitre

erfaring hjalp Joseph til for evigt at huske at vende den rigtige vej.

Når folk forsøger at *redde ansigt*, hvad mennesker angår, kan de uforvarende *tabe ansigt* for Gud. Når man tror, at man både kan tilfredsstille Gud og samtidig anerkende menneskers ulydighed, så er man ikke neutral, men dobbeltmoralisk, *falsk* eller man forsøger at »tjene to herrer« (Matt 6:24; 3 Ne 13:24).

Mens det bestemt kræver mod at stå ansigt til ansigt med farer, er det sande bevis på mod, at vi overvin-der frygten for mennesker. Daniels bønner hjalp ham fx mod løverne, men det, som gav ham løvehjerte, var, da han modstod kong Dareios (se Dan 6). Den slags mod er en gave fra Ånden til de *gudfrygtige*, som har bedt deres bønner. Dronning Esters bønner hjalp hende til at mønstre det samme mod, da hun konfronterede sin mand, kong Ahasverus, velvidende at hun risikerede livet ved at gøre det (se Est 4:8-16).

Mod er ikke alene en af kardinaldyderne, men som C.S. Lewis har bemærket: »Mod er ... et billede på alle dyder i prøvelsens stund ... Pilatus var barmhjertig, indtil det blev for risikabelt.«¹ Kong Herodes var ked af det, da han blev anmodet om at halshugge Johannes Døber, men han ønskede at tilfredsstille »sine gæster« (Matt 14:9). Kong Noa var parat til at løslade Abinadi, indtil hans ugudelige præster pressede ham til at tvivle (se Mos 17:11-12). Kong Saul overtrådte Herrens bud ved at beholde krigsbyttet, fordi han »var bange for folkene og fjøede dem« (1 Sam 15:24). For at tilfredsstille det rebelske Israel ved foden af Sinajbjerget lavede Aron en guldkalv og glemte, hvilken vej han vendte (se 2 Mos 32). Mange af Rådets medlemmer i Det Nye Testamente kom »til tro på [Herren]. Men

på grund af farisæerne bekendte de det ikke, for ikke at blive udelukket af synagogen. De elskede nemlig ære fra mennesker frem for ære fra Gud« (Joh 12:42-43). Og skrifterne er fyldt med eksempler.

Lyt nu til nogle inspirerende eksempler:

- Først Mormon: »Se, jeg taler med frimodighed, da jeg har myndighed fra Gud; og jeg frygter ikke for, hvad mennesket kan gøre, for fuldkommen kærlighed driver al frygt ud« (Moro 8:16; fremhævelse tilføjet).
- Nefi: »For se, det, der behager verden, skriver jeg ikke, men det, der behager Gud og dem, der ikke er af verden« (1 Ne 6:5).
- Hærføreren Moroni: »Se, jeg er Moroni, jeres øverste anfører. Jeg stræber ikke efter magt, men efter at bryde den ned. Jeg stræber ikke efter verdens ære, men efter Guds ære og mit lands frihed og velfærd« (Alma 60:36).

Moroni havde så stort mod, når han huskede, hvilken vej han vendte, at det blev sagt om ham: »Hvis alle mennesker havde været og var og altid ville være ligesom Moroni, se,

så ville selve helvedes magter være blevet rystet for evigt; ja, Djævelen ville aldrig få magt over menneskenes børns hjerte« (Alma 48:17).

Profeterne har alle tider været under angreb fra pegende fingre. Hvorfor? Det er i henhold til skrifterne, fordi »de skyldige [anser] sandheden for at være hård, for den skærer dem til deres inderste« (1 Ne 16:2), eller som præsident Harold B. Lee sagde: »Sandheden er ilde hørt!«² Deres hånlige reaktion er i realiteten skyldfølelse i et forsøg på at bekræfte sig selv på samme måde som med Korihor, der endelig indrømmede: »Jeg har altid vidst, at der var en Gud« (Alma 30:52). Korihor var så overbevisende i sit bedrag, at han selv troede sine løgne (se Alma 30:53).

De, som håner, anklager ofte profeterne for ikke at leve i det 21. århundrede eller for at være snæversynede. De forsøger at overbevise og endda presse Kirken til at sænke Guds standarder, så de passer med deres egen upassende opførsel, som med ældste Neal A. Maxwells ord fører til, at vi udvikler »selvtilfredshed i stedet for at søge at forbedre os«³ og omvende os. At sænke Herrens standarder, så de passer til et samfunds upassende opførsel, er apostasi. Mange af nefitternes kirker begyndte omkring to hundrede år efter Frelserens besøg at »ændre« læren, som ældste Holland har sagt.⁴

Lyt efter paralleller til vore dage fra disse vers i 4 Nefi: »Og det skete, at da der var gået to hundrede og ti år, var der mange kirker i landet; ja, der var mange kirker, som foregav at kende Kristus, og dog forkastede de størstedelen af hans evangelium, således at de tillod al slags ugudelighed og uddelte det, der var helligt, til den, som det var blevet nægtet på grund af uværdighed« (4 Ne 1:27).

Deja-vu i de sidste dage! Nogle medlemmer indser ikke, at de er ved at falde i samme fælde, når de taler for at acceptere lokale eller etniske fortolkninger af »deres fædres overlevering« (L&P 93:39), som ikke er i harmoni med den evangeliske kultur. Andre bedrager sig selv og bønfaller eller kræver i selvfornægtelse, at biskopper sænker standarderne for tempelanbefalinger, anbefalinger til skoler eller missionæransøgninger. Under sådan et pres er det ikke let at være biskop. Men på samme måde som Frelseren, da han rensede templet for at forsvare dets hellighed (se Joh 2:15-16), er biskopper i dag kaldet til klart og tydeligt at forsvare templets standarder. Det var Frelseren, der sagde: »Jeg skal i barmhjertighed give mig til kende for mit folk ... hvis mit folk vil holde mine befalinger og ikke besmitter dette hellige hus« (L&P 110:7-8).

Frelseren, vores største eksempel, vendte altid mod sin Fader. Han elskede og betjente sine medmennesker, men sagde: »Min ære vil jeg ikke have fra mennesker« (Joh 5:41). Han ønskede, at de, som han underviste, ville følge ham, men han bejlede ikke til dem. Da han udførte kærligheds gerninger som at helbrede de syge,

fulgte anmodningen »se til, at du ikke siger det til nogen« ofte gaven (Matt 8:4; Mark 7:36; Luk 5:14; 8:56). Til en vis grad var det for at undgå den selvsamme berømmelse, som fulgte ham, selv om han prøvede at blive fri for den (se Matt 4:24). Han fordømte farisæerne for at gøre godt blot for at vise sig for mennesker (se Matt 6:5).

Frelseren, det eneste fuldkomne væsen der nogensinde har levet, var den mest frygtløse. I sit liv blev han konfronteret med utallige anklagere, men han gav aldrig efter for deres pegende fingre. Han er den eneste person, som ikke én eneste gang glemte, hvilken vej han vendte: »For jeg gør *altid* det, der er godt i [Faderens] øjne« (Joh 8:29; fremhævelse tilføjet), og »jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (Joh 5:30).

Mellem 3 Nefi kapitel 11 og 3 Nefi kapitel 28 bruger Frelseren titlen *Fader* mindst 150 gange og gør det klart for alle nefitter, at han var der som repræsentant for sin Fader. Og fra Johannesevangeliet kapitel 14 til 17 henviser Frelseren til Faderen mindst 50 gange. På alle måder var han Faderens fuldkomne discipel. Han var så fuldkommen i at repræsentere Faderen, at det at kende Frelseren var

som at kende Faderen. At se Sønnen var som at se Faderen (se Joh 14:9). At høre Sønnen var som at høre Faderen (se Joh 5:36). Han var i bund og grund umulig at skelne fra sin Fader. Han og Faderen var ét (se Joh 17:21-22). Han vidste uden den mindste tvivl, hvilken vej han vendte.

Må hans inspirerende eksempel styrke os mod smigerens fælde både fra andre og fra vores egen selvglæde. Må det give os mod til aldrig at krybe eller sleske, når vi står over for trusler. Må det inspirere os til at gå rundt og gøre godt uden at vække opsigt og uden at »tragte efter anerkendelse fra mennesker« (L&P 121:35). Og må hans enestående eksempel hjælpe os til altid at huske, *hvilket* som er »det største og første bud« (Matt 22:38). Må vi altid huske, hvis disciple vi er, og hvilken vej vi vender, når andre kræver anerkendelse i modstrid med Guds bud. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. C.S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. udg., 1982, s. 137-138.
2. Harold B. Lee, i *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer*, 2008, s. 356.
3. Neal A. Maxwell, »Omvendelse«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 36.
4. Jeffrey R. Holland, »Kaldet til at være lig Kristus«, *Liahona*, juni 2014, s. 35.